



Arrest

nr. 66 225 van 5 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE FEYTER en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Jordaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Zarka. In mei 2011 veroorzaakte uw zoon een verkeersongeluk waarbij een jongen behorende tot de invloedrijke Beni Hassan stam om het leven kwam. Hierop volgend werd uw zoon aangehouden. Korte tijd later kwam een stammenraad samen om over het gebeurde te overleggen. Toen de zaak twee weken later voor de rechtbank kwam werd uw zoon vrijgelaten en werd bepaald dat de verdere afhandeling aan de betrokken stammen overgedragen werd. Zo'n drie weken na zijn vrijlating werd uw zoon door kennissen van de ouders van het slachtoffer opgezocht. Hierbij bedreigden deze uw zoon en diens familie met de dood. Daarnaast werd gesteld dat de familie van het slachtoffer 20.000 dinar compensatie eiste. Uit vrees voor het leven van uw tienjarige kleindochter (N.O.S.N.) reisde u in het

bezit van uw eigen paspoort en visum op 16 juli 2011 samen met uw kleindochter naar België en vroeg hier op 19 juli 2011 asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in Jordanië vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van de subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Jordanië ontvluchtte nadat uw zoon er een verkeersongeluk veroorzaakte en vervolgens bedreigd werd door leden van de Beni Hassan stam. Aangaande dit door u ingeroepen asielmotief dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt om het door middel van overtuigende bewijsdocumenten te staven. Zo verklaarde u dat uw zoon aangehouden werd en gedurende veertien dagen vastgehouden werd. Eerst een viertal dagen in Birin, een gevangenis in al Zarka, en vervolgens in het politiekantoor van Chwaida. Hij werd vervolgens door de rechtbank van Zarka in vrijheid gesteld (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). U slaagt er echter niet in om zulks door middel van authentieke bewijsdocumenten uit het politieke en/of gerechtelijke dossier te staven. Gelet op de ernst van de ingeroepen feiten kan aangenomen worden dat zowel door de politie als door het gerecht een uitgebreid dossier aangemaakt werd en roept uw onvermogen om dergelijke bewijsdocumenten voor te leggen twijfel op over de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven. Bovendien is het toch wel opmerkelijk dat u, gevraagd of het ongeluk zich begin of einde mei heeft voorgedaan, slechts kunt gissen dat dit begin mei is gebeurd, u zegt het zich niet meer te kunnen herinneren omdat u na het hele gebeuren ziek werd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gezien dit incident aan de basis ligt van uw asielaanvraag wekt deze onwetendheid enige verbazing.

De door u voorgelegde kopie van een "arrêt d'avis de recherche" dat op 11 juni 2011 door het vrederecht van Al Zarka opgemaakt werd is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Niet alleen is dit document louter een kopie waarvan de authenticiteit niet gegarandeerd is, daarnaast valt de inhoud van dit document niet met uw verklaringen te rijmen. Zo geeft dit document aan dat het opsporingsbevel dat tegen uw zoon (N.O.A.S.) uitgevaardigd werd opgeheven wordt. Zulks valt evenwel niet te rijmen met uw bewering dat uw zoon meteen na dit ongeluk aangehouden werd. Vermits uw zoon meteen na het ongeluk dat hij veroorzaakte aangehouden en opgesloten werd dient immers te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat tegen hem een opsporingsbevel uitgevaardigd werd. Zulks roept twijfel op over de authenticiteit van dit door u voorgelegde document en ontdoet het van iedere bewijskracht.

Wat betreft het door u voorgelegde attest dat in naam van de stammenraad van al Zarka op 18 juli 2011 opgemaakt werd door "mukhtar" (A.A.Al K.) dient te worden opgemerkt dat dit document slechts een vage weergave vormt van de door u ingeroepen feiten en dat de inhoud ervan daarenboven afwijkt van uw verklaringen. Zo vermeldt dit document dat uw zoon in mei 2011 betrokken was bij een verkeersongeluk maar laat de precieze datum waarop dit ongeluk zich voordeed onvermeld. Daarnaast wordt de voornaam van het slachtoffer van dit verkeersongeluk vermeld maar niet diens volledige naam en/of de naam van diens stam, een gegeven dat andermaal verbazing wekt. Verder vermeldt dit document dat het slachtoffer (A.) heette terwijl uzelf beweerde dat het slachtoffer (N.al K. B.H.) heette (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Zulks roept twijfel op over het waarheidsgehalte van dit document en ontdoet het van iedere bewijskracht.

Daarnaast is het bevreemdend te noemen dat uw zoon ondanks de ernst van de zaak waarin hij betrokken is naliët om een advocaat onder de arm te nemen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uw bewering dat zulks nagelaten werd omdat een advocaat te duur is (zie gehoorverslag CGVS, p.5) biedt hiervoor onafdoende verschuoning daar er toch van kan worden uitgegaan dat uw zoon en uw familie alle middelen zouden aanwenden om te voorzien in een adequate verdediging. Bovendien is het merkwaardig dat uw zoon ondanks de ernst van de bedreigingen die tegen hem en zijn familie geuit werden naliët om de politie en/of het gerecht hiervan op de hoogte te stellen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw verklaring dat hij zulks naliët omdat zijn belagers tot een grote stam behoren (zie gehoorverslag CGVS, p.7) biedt hiervoor geen afdoende verschuoning. Net zo merkwaardig is het dat uw zoon ondanks de ernst van de bedreigingen die tegen hem geuit werden op hetzelfde adres bleef wonen (zie gehoorverslag CGVS, p.4) en nog steeds zijn job uitoefent (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gezien de ernst van de bedreigingen die geuit werden wekt deze toch wel nonchalante houding van uw zoon de nodige verbazing. Mocht er geloof aan de door u aangehaalde vrees kunnen worden gehecht kan er van worden uitgegaan dat uw zoon meer omzichtig en discreet tewerk zou gaan en de nodige voorzorgsmaatregelen zou nemen daar hij immers niet kan uitsluiten dat de stamleden van het overleden kind daadwerkelijk 'tot actie zouden overgaan'. Zulks roept verdere twijfel op over de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Bijgevolg dient gezien het geheel van bovenstaande observaties te worden geconcludeerd dat u er niet in slaagt om de door u ingeroepen asielmotieven aannemelijk te maken. Er moet worden

vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten, uw paspoort, overlijdensakte van uw echtgenoot, de reisvergunning van uw kleindochter en 'the certificate of criminal status' hebben betrekking op de identiteit van u en uw kleindochter, gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster argumenteert dat het concept 'bloedwraak' binnen de Jordaanse bedoeïencultuur alom aanwezig is. Zij omschrijft de documenten die zij dienaangaande bijbracht.

Verzoekster stelt dat het negenjarige slachtoffer lid is van de Beni Hassan, een van de grootste stammen in Jordanië.

Verzoekster omschrijft de wanhoop aan dewelke zij onderhevig is ingevolge de problemen die zij thans inroept.

Ingevolge het plotse vertrek uit haar land van herkomst heeft zij al het mogelijke gedaan om de beschikbare documenten bij te brengen op het CGVS. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift nog drie authentieke documenten. Verweerder heeft geen rekening gehouden met de praktische moeilijkheden voor het bekomen van de stavingstukken. Te dezen verwijst zij naar de kosten om kopieën, en *a fortiori* authentieke documenten, bij te brengen die voortkomen uit een gerechtelijke procedure.

Verweerder heeft geen rekening gehouden met verzoeksters profiel van ongeletterde huisvrouw die slechts enkele jaren lager onderwijs heeft gevolgd. Verzoekster kon haar exacte geboortedatum noch exacte datum van haar huwelijk melden zodat uit het feit dat zij de datum van het ongeval niet kon melden niet afgeleid kan worden dat het verhaal niet waarheidsgetrouw is. Verzoekster werd overigens niet geconfronteerd met de vergetelheid inzake haar geboortedatum, zodat de vraag dient gesteld te worden naar de deontologische verplichting om de asielaanvrager te wijzen op contradicties.

Omtrent de motivering inzake het aanstellen van een advocaat voert zij aan dat er in Jordanië geen *pro deo*-systeem bestaat; dat er onvoldoende financiële middelen zijn en dat alsnog verhoopt werd om tot een vergelijk te komen zodat de meerkost van een advocaat kon vermeden worden.

Verzoekster betoogt dat de houding van haar zoon niet als nonchalant kan worden aanzien omdat de bedreigingen die uitgingen van de familie van het slachtoffer niet gericht waren naar haar zoon doch wel naar zijn familie, hetgeen conform is met de gewoontes van de bloedwraak. Tevens diende omwille van de financiële situatie en de gewoontes van de bloedwraak het gezinshoofd de veiligheid van de meeste kwetsbare familieleden verzekeren alvorens hij aan zijn eigen leven kon denken. Indien haar zoon over de nodige middelen beschikte, was hij onmiddellijk ondergedoken en met zijn familie het land uit gevlucht.

Verzoekster verwijst naar de het feit dat de Beni Hassan-stam zich op elk vlak boven de wet, zowel seculier, religieus als traditioneel acht om aan te tonen dat het redelijk is dat zij de bescherming van de politie en/of gerecht niet inriepen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Met betrekking tot het gebrek aan stavingstukken dient te worden opgemerkt dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling ligt die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. In dit verband heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekster er niet in slaagt om de aanhouding en detentie van haar zoon gedurende veertien dagen (eerst een viertal dagen in Birin, een gevangenis in Al Zarka, en vervolgens in het politiekantoor van Chwaida) gevolgd door diens vrijlating door de rechtbank van Al Zarka door middel van authentieke bewijsdocumenten uit het politieke en/of gerechtelijke dossier te staven. Gelet op de ernst van de ingeroepen feiten kan aangenomen worden dat zowel door de politie als door het gerecht een veelheid aan documenten aangemaakt werd. Verzoeksters onvermogen om dergelijke bewijsdocumenten voor te leggen roept ernstige twijfels op over de geloofwaardigheid van de ingeroepen asielmotieven.

De door verzoekster voorgelegde kopie van een opsporingsbevel dat op 11 juni 2011 door het vredegerecht van Al Zarka opgemaakt werd, is niet van die aard om verzoeksters relaas te staven. Vooreerst is dit document louter een kopie waarvan de authenticiteit niet gegarandeerd is daar het kan opgemaakt worden door middel van knip- en plakwerk, daarenboven komt de inhoud van dit document niet overeen met verzoeksters verklaringen. De motivering dienaangaande vindt steun in het administratief dossier en is terecht en pertinent.

Aangaande het voorgelegde attest dat in naam van de stammenraad van Al Zarka op 18 juli 2011 opgemaakt werd door "mukhtar" (A.A.Al K.) dient te worden opgemerkt dat dit document slechts een vage weergave vormt van de door verzoekster ingeroepen feiten en dat de inhoud ervan daarenboven afwijkt van haar verklaringen. Zo vermeldt dit document dat verzoeksters zoon in mei 2011 betrokken was bij een verkeersongeluk maar laat de precieze datum van dit ongeluk onvermeld. Daarnaast vermeldt dit document dat het slachtoffer Atwa heette (zonder vermelding van de familienaam) terwijl verzoekster beweerde dat het slachtoffer (N.al K.B.H.) heette. Dit klemmt des te meer daar het document beweerdelijk uitgaat van de stammenraad doch zelfs geen melding maakt van enige stamaanhorigheid van haar zoon of het slachtoffer. Deze vaststellingen roepen ernstige twijfels op over het waarheidsgehalte van deze documenten en hebben de commissaris-generaal terecht doen besluiten dat er geen bewijskracht aan kan worden toegekend.

Wat de drie nieuw neergelegde documenten betreft, merkt verweerder terecht op dat verzoekster nalaat om een vertaling van deze stukken voor te leggen. Bij toepassing van artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden deze documenten niet in overweging genomen daar ze werden opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bovendien licht verzoekster in haar verzoekschrift niet toe wat er in deze documenten staat noch waarom zij deze neerlegt ter staving van haar asielaanvraag.

Aangaande de vaststelling dat verzoekster het zich niet meer kon herinneren of het ongeluk zich begin of einde mei 2011 heeft voorgedaan, wordt opgemerkt dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Dit geldt ook voor iemand die niet of laaggeschoold is. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker immers een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken. Dit geldt des te meer wanneer de feiten zich recentelijk hebben voorgedaan - *in casu* nauwelijks twee maanden voor verzoeksters aankomst in België - en een aanzienlijke impact hadden op haar leven gelet op de vermeende bezoeken aan haar zoon in de gevangenis. Het feit dat in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal enkel verzoeksters geboortjaar vermeld staat, doet hieraan geen afbreuk.

Op verzoeksters opmerking dat de dossierbehandelaar verzoekster niet geconfronteerd heeft met deze vergetelheid zodat zij hierover ook geen verduidelijking kon geven, antwoordt verweerder terecht door te verwijzen naar artikel 17, §2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat enkel voorziet dat, indien de ambtenaar van het CGVS tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane

verklaringen, hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor dient te wijzen en zijn reactie daarop te noteren. Aangezien het hier geen tegenstrijdigheid betreft maar om een leemte (onwetendheid) in haar verklaringen, is artikel 17, §2 van voornoemd KB *in casu* dan ook niet van toepassing.

Verzoeksters bewering dat nagelaten werd een advocaat aan te stellen omdat een advocaat te duur is, is geen afdoende verschoning daar er toch van kan worden uitgegaan dat haar zoon, eventueel met de (financiële) hulp van de familie, alle middelen zou aanwenden om te voorzien in een adequate verdediging. Verzoekster beschikt blijkbaar wel over de materiële mogelijkheden om te reizen vanuit Koeweit naar Jordanië (gehoor CGVS p.3), een visum aan te vragen voor haar en haar kleindochter, en om een enkel vliegticket voor haar en een retourticket voor haar kleindochter aan te schaffen om naar België te reizen.

Gelet op het feit dat verzoeksters zoon het dodelijk ongeval veroorzaakt heeft, dat hij door de familie van het slachtoffer werd bedreigd en dat deze familie blijkbaar tot een grote en machtige stam behoort, heeft de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat verzoeksters zoon op hetzelfde adres bleef wonen en nog steeds zijn job uitoefent (gehoor CGVS, p.4, p.9). Indien werkelijk dergelijke ernstige bedreigingen geuit werden, is deze houding van verzoeksters zoon niet aannemelijk. Het feit dat verzoeksters familie niet over de nodige middelen beschikt om een antwoord te kunnen bieden op de dreiging die uitging van de familie van het slachtoffer doet geen enkele afbreuk aan het feit dat kan verwacht worden dat verzoeksters zoon de nodige voorzichtigheid aan de dag zou leggen. De vraag tot internationale bescherming vanwege verzoekster strijdt met de houding van haar zoon, de dader van het ongeval waarvoor verzoekster thans bescherming zoekt. Verzoeksters verklaring ter terechtzitting dat haar zoon thans zijn thuisadres heeft verlaten en bij vrienden verblijft, betreft een niet ondersteunde *post factum* bewering.

Het door verzoekster ter terechtzitting neergelegde document aangaande de opname van een negenjarige jongen kan haar geloofwaardigheid niet herstellen. Verzoekster zou dit document verkregen hebben via haar zoon doch het is niet aannemelijk dat een geneesheer - in de veronderstelling dat het uitgaat van een geneesheer gelet op de inhoud - enerzijds de opname van een patiënt attesteert doch anderzijds ook vaststelt, met vermelding van de nummerplaat en naam van de chauffeur, wie het ongeval zou veroorzaakt hebben. De vermelding van de naam van de chauffeur en de nummerplaat van de auto duidt manifest op een gesolliciteerd document en ondermijnt de authenticiteit van dit document.

Verzoeksters bewering dat de Beni Hassan-stam zich op elk vlak boven de wet acht, zowel seculier, religieus als traditioneel, wordt door verzoekster niet met concrete, objectieve feiten of elementen gestaafd.

Gelet op de voormelde vaststellingen dient te worden besloten dat verzoeksters relaas geloofwaardigheid ontbeert.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster argumenteert in haar verzoekschrift niet waarom zij zich zou kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus daar zij geen concreet element aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS